

Zondag 18 februari 2024

Eerste zondag in de veertigdagentijd.

Lezingen: Genesis 9, 8-15; 1 Petrus, 18-22; Marcus 1, 12-15

'In vertrouwen verdergaan'

Overweging

Ik kijk uit mijn raam naar buiten. Ik zie mijn tuin, er is een bleek zonnetje. En het hele grasveld staat helemaal vol met kleine crocusjes. Als een vrolijk kanten kleed zijn de crocusjes gedrapeerd over mijn gras (of eigenlijk mos). Ze zijn er zomaar gekomen. In één keer waren ze er weer. Mijn buurman moest me er zelfs op wijzen. Wat een wonder! Ik heb er helemaal niets aan gedaan en daar zijn ze weer. Als een kleine voorbode op een lente, die ooit weer zal beginnen.

Op zo'n moment ervaar ik een verbond met.... God..... met de Allerhoogste... met God, Hem.... of Haar...

Ik denk aan de eerste lezing, waarin staat, dat de boog/regenboog het verbond is tussen God met ons en met alle levende wezens en alles wat leven heeft. Maar je moet het wel kunnen zien. En dat is niet altijd mogelijk.

Soms lijkt het leven dor, doods, alsof we niet meer in staat zijn om waar te nemen, wat het leven de moeite waard maakt. Als een woestijn.

Soms zijn we niet meer in staat om te vertrouwen op een goede uitweg, op een goede afloop. Omstandigheden in ons leven kunnen zó hard ingrijpen, dat we soms stuurloos kunnen voelen. Of heel verdrietig.

Zo denken we misschien allemaal wel aan een situatie, waar we zelf mee geconfronteerd zijn of iemand, die we goed kennen. Of misschien denkt u aan al die mensen, die op dit moment in oorlogsgebieden leven. Voor ons persoonlijk ongrijpbaar. Maar hoe kunnen wij hier onbekommerd doorleven, terwijl de mensen daar in de verre gebieden niet eens weten of zij en hun gezinnen de avond wel halen.... Hun angst, verdriet en wanhoop schreeuwen ons tegemoet via TV, kranten en radio.

Maar ook verhalen van dichtbij kunnen dat doen. Ik denk aan een jongen van 22 jaar, die afgelopen weekend probeerde een einde aan zijn leven te maken. Hij was maandenlang met depressieve klachten niet meer buiten de deur geweest. Hij heeft uiteindelijk hulp aanvaard en wordt nu liefdevol door familie opgevangen. Nog maar 22 en dan al zo wanhopig. Het is moeilijk om zo'n verhaal weg te zetten. Het roept veel vragen en zorgen op. En ik denk dat het goed is om niet voor vragen weg te lopen. Ook niet voor vragen, die ons met onze onmacht confronteren.

De veertigdagentijd werd vroeger de vastentijd genoemd en het vasten stond op de voorgrond. Als kind was het meer een spel, maar voor volwassenen was het een goede manier om je een periode te ontdoen van allerlei genotsmiddelen en franje in je leven. Zoals in het Evangelie Jezus zich terugtrekt in de woestijn en de verleidingen van de Satan kan weerstaan.

Misschien dat u het nog steeds heel vormend vindt en waardevol om in deze tijd eens een tijdje af te zien van allerlei alledaagse verleidingen? Zoals, eten, drinken, maar in deze tijd ook spelletje op de telefoon doen, heel veel TV of Netflix kijken. Er zijn in onze christelijke kerk geen regels meer, waar u zich aan zou moeten houden in de veertigdagen tijd.

Gelukkig maar. Iedereen kan zelf bepalen wat voor hem of haar goed is om te doen. Van een veertig dagen vastentijd is deze periode op weg naar Pasen steeds meer verschoven naar meditatie en bezinning. En al decennia lang wordt er van veertigdagentijd gesproken en niet meer van vastentijd.

We zouden ons in deze tijd wat bewuster dan anders bezig kunnen houden met de vraag: Wie ben ik in deze roerige tijd als Christen? Als ik alle opsmuk weg laat en ik terugkom op mijn innerlijke stem, mijn ziel, waar sta ik dan? Waar sta ik dan in deze wereld en in mijn kleine omgeving?? Wat vraagt God van mij? God, die ten diepste met mij verbonden wil zijn en die mij kent.

Afgelopen woensdag was er een Aswoensdag viering hier. In deze viering werd ook gesproken over deze Veertigdagentijd, waarin je de tijd kúnt nemen om terug te keren naar je ziel, je kale 'ik'. Tijd voor inkeer en bezinnen. In de overweging woensdag kwam naar voren, dat we ons open durven leggen in het vertrouwen, dat we gelouterd worden. Met Gods hulp: want geen mens is nodeloos geboren, geen mensen ongezien.

Ik wil graag eindigen met de woorden, die uitgesproken werden bij het ontvangen van het advies. Gedenk: uit stof zijt gij geboren en gij zult tot stof zul je wederkeren. En... weet je gedragen door God.....
Amen.

Janine Noten